

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

..... Η ΚΟΥΡΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.....



Ρενέ Μασσόν, ο μεγάλος κάσος του βολάν, άκουσέ τους οι φίλοι, δοκίμασε για τελευταία φορά τη μηχανή του κι έπειτα, με μια άποστημη στροφή κι ένα δυνατό φρενάρισμα, σταμάτησε στο τρέμα και πήδηξε νευρικά από τ' αυτοκίνητο. Άναψε ένα σιγαρέττο κι έπειτα γύρισε κι έπε στο βοηθό του:

— Φύλαξε καλά τη μηχανή, Μαρσέλ... Αιτή ήταν η τελευταία δοκιμή... Βρίσκω ότι ή καλύτερα έγινε καλή κι έτσι θα καταφέρω να κατατάξω το ίδιο μου το ρεζόο... Δεν ξέρω όμως τί έχω... Είμαι νευρικός αυτές τις ημέρες. Όταν σφίγγω το βολάν, τα χέρια μου τρέμουν... Έχω την ελπίδα όμως ότι θα υποφέρω να τα κραιπάρω αβήιο μ' ένα σκατσόζικο αντούς... Λοιπόν έχω το ναύ σου στη μηχανή... Φύλαξε την καλά... Έγώ τώρα πηγαίνω να ηουχάσω λιγάκι.

Κι' ο Ρενέ έβγαλε τη δευτερεύουσα φρεσιά του και την κάσκα του και τράβηξε για το σπίτι του. Πόιν όμως αυτοκινιθνή από το φρεζοντρός. Έφοξε μια ματιά στις άδειες κερπίδες. Αβήιο το άπογευμα θα ήταν γεμάτες από ζέσμο... Ο Ρενέ μ' αυτή τη σκέψη έννοιωσε ένα μικρό άνατριχίλασμα... Γιατί άραγε τον βασανίζανε τα νεύρα του; Τι είχε; Από τι ίστέρες αυτός ο σκληρός και φηζοαίσιος «σκουρτμαν»;

Έκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια του το άμορφο και γλυκό πρόσωπο της Έλιάνας, της νεαρής γυναίκας του. Αιτήνη συλλογίζονταν πάντα και γι' αυτήν έννοιωσε αυτό το χροικό πείσμα που έκανε τα νεύρα του να τρέμουν... Είχε καταλάβει έκείνες τις ημέρες ότι ή Έλιάνα δεν του έδειχνε καλά την ίδια τρυφερότητα. Τόν κούταζε με θαυμασμό με τα φρονιά και παιδικά μάτια της, μα δεν τον άγαλούσε πια, άποιος πρώτα... Όταν την έσφιγγε στην άγκαλιά του, ο Ρενέ καταλάβαινε ότι δεν ήταν πια δική του... Δεν έννοιωσε πια έκείνη τη δέσημ του έρωτος που έννοιει σε μια τις δύο φηγές των έρωταμένων. Η Έλιάνα έκανε ότι έξακουούθησε να τον άραπά... Μα ή άλήθεια ήταν άλλη...

Ο Ρενέ όποσσο δεν ήταν σμφηρισμένος σε τέτοιες αισθηματικές άπογοητεύσεις. Είχε ένα δυνατό και έγωιστικό χαρακτήρα και του άρεσε πάντα να επιβάλει τη θέλησή του άποψη και στον έρωτα. Τόν έπιανε λοιπόν τρέλλα από τη λύσσα του, όταν συλλογίζονταν ότι ή Έλιάνα, ή μεταξοτή έκείνη κοίτλα με τα ξανθά μαλλιά που ήταν άναίκαρη σαν τον άφρο της σαματίας, υποφέρουσε να μη τον άγαπάη πια και να γουνη εύτυχισημένη στην άγκαλιά ενός άλλου...

Τόν άλλο, τον άποταγα της εύτυχίας του, τον ήξερε τώρα άπο καιρό. Ήταν ο Χάρου Μορβάν, ένας δανδής των κομικών σαλονιών που μόλις άντιφωξε μια γυναίκα νόμισε ότι θα υποφέρουσε να την κατακτήσει με την πρώτη ματιά και με το πρώτο χαμόγελο. Ήταν ένας άχροός και λεπτός νέος μ' ένα μωστάκι άλα Ντούγγλας Φαίφμανις κι ήξερε να λέν στις γυναίκες ένα σοφο εύθυμο και διασκεδαστικό ίστοριές που τις έκαναν να γουάμωιαν άπο τα χείλη του. Όταν ο Χάρου Μορβάν έβλεπανε σ' ένα σαλόνι, όλοι οι άνδρες έβλεπαν ν' άπομένουν σιγά-σιγά μόνοι... Η γυναίκες σμφητρώνονταν πάντα γύρω του κι όλες ήθελαν να χορεύουν μαζί του, γιατί ήταν ο καλύτερος κι' ο πιο άποφωστος χορευτής.

Ο Ρενέ στην άρχή, άν και τον άντιπαούθε, δεν του έδειξε την τρυφερότητα που του έδειχναν όλοι οι άλλοι άνδρες, γιατί αυτό το θεωρούσε σαν μια ταπεινότητα. Θα ήταν άποτιο ν' αφοβήθη αυτός, ο κάσος του βολάν, ένα δανδής που δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να μοιράει χαμόγελα και να δηριγείται σαν θεατρίνος κομικός ίστορίες. Η Έλιάνα τον έλάτρευε κι ήξερε καλά ότι δεν ύπηρχε γι' αυτήνη κανένας άλλος άνδρας. Σιγά-σιγά όμως άναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι κι ή γυναίκα του δεν υποφέρουσε να έσφιγγη άπο την μοιραία γουητεία του άμορφου Χάρου. Στην άρχή έβλεπε καθαρά ότι άγωνίζονταν άπειλάσιμενα να σμφηρατηθί, για να μη παρασποθί στον καλύτερο. Ο Χάρου Μορβάν όποσσο έδειχνε σ' αυτήν μια ύπεροβολική τρυφερότητα που έκανε όλες τις άλλες γυναίκες να τη ζήλευνουν κι' αυτό κούλασε τη φιλοδοξία της. Ήταν μάλιστα ύπεροφάνης που είχε έναν άνδρα σαν τον Ρενέ Μασσόν, τον ένδοξο «σκουρτμαν» κι' ένα τρυφερό θαυμαστή, τόσο άμορφο, τόσο χαριτωμένο, τόσο γουητευτικό σαν τον Χάρου Μορβάν! Διχώς λοιπόν να το θέλει κι' έκείνη, καταλάβαινε ότι έπεριε στην άγκαλιά του κι' ότι την άγάπη που είχε άλλοτε για τον Ρενέ, την πρόσφερε τώρα στον μοιραίο γούτα.

Ο Ρενέ δεν άργησε βέβαια να το καταλάβη, μα ύπεροφάνος όποσσο έδειχνε, δεν καταδεχόταν να φανερώση την παραμικρή ζήλεια. Μέσα του όμως έννοιωσε ένα χροικό πείσμα, μια άσφυζοατή λύσσα που τον έκανε να σφίγγη το βολάν του αυτοκινιθνού σαν να ήθελε να το σπάση... Τι έρωτες να κάνει; Πώς θα ξαναερόδιζε την καρδιά της άμορφης Έλιάνας; Πώς θα έδειχνε την ύπεροχή του μπροστά στο Χάρου Μορβάν;... Είχε περάσει αυτές νύχτες άνοντας τις πιο τρέλλες άναγκές και σφεδιάζοντας τις πιο σκληρές έκδιησεις. Τέλος όμως άναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι, μια έξυπνη ιδέα που είχε περάσει άπο το μυαλό του άπο την πρώτη στιγμή, ήταν ή καλύτερη άπο όλες... Η γυναίκα του τον παρακούσε άπο καιρό να την πάρη μαζί του στ' αυτοκίνητο, όταν θα έτρωχε στους άγώνες. Ο Ρενέ λοιπόν, όταν ή Έλιάνα έδω και λίγες μέρες μπροστά στο Χάρου Μορβάν τον παρακούσε πάλι, δέχτηκε να ίκανοποίηση την ιδιοτροπία της μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη.

Εκείνη τότε, άπάνω στον ένθουσιασμό της, τον ρώτησε χαρούμενη: — Ρενέ, δεν θα υποφέρουσε να καλύτες και τον φίλο μας; Ο Χάρου άγαπάει τόσο τον άθλητισμό!... — Ω, σάς εύχαριστώ πολύ, κούρα μου, βιάστηκε να της άπαντήση ο Μορβάν. Μα ξέρετε, δεν έμπορώ άν δεν δύσκολο... — Δύσκολο; Έκανε επιτόλαια ή Έλιάνα. Τι λέτε, άγαπητέ φίλε! Ο Ρενέ δεν μου άρνείται τίποτα!... Δεν εινε άλήθεια, άγάπη μου; Ο κάσος του βολάν ύποσέθηκε και στον Χάρου ότι θα τον έπιανε μαζί του και του είχε ότι υποφέρουσε να καθήση δίπλα στη γυναίκα του, με το ίδιο παράξενο χαμόγελο και με μια λάμψη στα μάτια που έκανε τον άμορφο δανδή ν' άνατριχίλαση, δίχως να ξέρη κι' έκείνος γιατί.....

Την άλλη μέρα, λοιπόν, το πρωί, που έπρόκειτο να γίνου οι αυτοκινιθιστικοί άγώνες, ο κόσμος είχε γεμίσει τις κερπίδες του έβελοντρός. Ο ήλιος έκανε την ίσια και άσφαλτοστρωμένη άστια να λάμψη σαν ζουστάλλιο... Όταν όμως οι φίλοι είδαν μια γυναίκα κι' έναν άνδρα να καθόνται στην ίσια θέσι του μεγάλου και δυνατού αυτοκινιθνού του Ρενέ Μασσόν, παραξενεύτηκαν, μα δεν πρόφτασαν να σχολιάσουν άπο το παράξενο περιστατικό, γιατί είχε δοθή κούλας το σύνθημα της έκκινιθσεως... Μόλις άκουσε ο Ρενέ με τ' αυτοκινιθό του στον ίσιο κι' άσφαλτοστρωμένο δρόμο, άκουσε πσο του το ήχηρό γέλιο της Ξανθιάς κι' άλαφροάφελης γουαίκας του. Αυτό το γέλιο του πούσε το αίμα!... Το φάνηκε ότι γελούσε γι' αυτόν κι' ότι μαζί της γελούσε κι' όλος ο κόσμος!... Τα νευρόδη χέρια του τότε έσφιξαν με δύναμη το βολάν και το βλέμμα του, σκληρό κι' άγριο σαφρόθηκε μπροστά στην άστια που άποτρφε... Έπειτα, μ' ένα λυσοσμένο πείσμα άρχισε να πατάη το πεντάλι της ταχύτητας. Τ' αυτοκινιθνο τινάχτηκε μπροστά σαν βολίδα. Κι' ο ίδιος ο Ρενέ, για μια στιγμή, έννοιωσε έναν ίλαγγρο, μα τα χέρια του άσυναίσθητα έσφιξαν το βολάν και τ' αυτοκινιθνο γλύτωσε άπο τον κίνδυνο. Άπο έκείνη τη στιγμή το πόδι του πατούσε όλο και περισσότερο την «σποχήτητα» κι' τ' αυτοκινιθνο έσχιζε τον άερα μ' ένα ύορλοασμα που τρούαζε κι' αυτόν άόχημ τον ίδιο. Η πολύχρομος ρεαλίζε του έβελοντρός φανόντουσαν τώρα στα μάτια του σαν μια κόκκινη και κίτρινη λουρίδα που ένομιμάτιζε... Τα λευκά σπία, τα πράσινα δένδρα και το άπειρο πλήθος που γούμισε τις κερπίδες, ήταν ένα θαμτό δραμα, άπο όπου δεν υποφέρουσε κανείς να ξεχωρίση τίποτα... Ο άέρας πάλι μαστίγωνε το πρόσωπο κι' έπνιγε την άναπνοή. Ο Ρενέ τώρα είχε περάσει όλα τ' αυτοκινιθνα κι' έτρωχε σαν τρέλλος προς το θάνατο...



Γύρισε άξαρτα το κεφάλι του κι' έφοριξε μια άσπρα-αία ματιά πίσω...

Μια φορά, γύρισε άξαρτα το κεφάλι του κι' έφοριξε μια άσπρα-αία ματιά πίσω του. Είδη τότε δύο κατάλωμα πρόσωπα με γουολομένα μάτια άπο τη φουή και με χείλη μελανά και που έτρωεαν άπο τον φόβο. Μ' έκείνη όμως τη γουήρωμα ματιά που έφοριζε ο Ρενέ, κατόλαβε άπο την έμφραση της γουαίκας του ότι είχε μαντέψει πως ο άνδρας της ή ξέρε την άπιστία της... Τα μάτια της του τότε έλεγαν καθαρά. Τόν έκτέναν να τη σμφηραθή και να την λάμψη. Η μεταξοτή κοίτλα, μπροστά στον κίνδυνο, ξεχούσε τον έρωτα της, ξεχούσε τον έρωσά της και σφιγρόταν μονάχα σ' αυτόν... Έκείνος τότε, τρούοντας τα δόντια του άπο τη λύσσα, κούρφωσε πάλι τα μάτια του μπροστά στον άτέλειστο δρόμο κι' άνοιξε περισσότερο την ταχύτητα του αυτοκινιθνού. Η μηχανή, μ' ένα τρομακτικό μοιγούρισμα, τινάχτηκε μ' ένα πήδημα κι' άρχισε να σφίχη τον άερα, παρασούοντας μαζί της και τους τρεις στο βέβαιο θάνατο... Ο Ρενέ δεν έβλεπε μπροστά στα μάτια του τίποτ' άλλο παρά την άσπρη κλά-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κωμικομπωλές).



μεγαλειτέρα συμφωνική δεξήστρα για κινηματογραφικό έργο καταρίστηκε για την μουσική συνοδεία της ταινίας «Η Λευκή 'Αδελφή», στην οποία παίζουν η Έλλεν Χάις και ο Κλάρε Γκράιμπα.

—Τά βιολιά μόνον ήσαν περισσότερα από πενήντα, ανάλογα δὲ ήσαν και τὰ άλλα μουσικά όργανα. Τὴν δεξήστρα δι- ηύθυνε ο Χέρμπερτ Στότχαρτ, ένας από τούς μεγαλειότερους συνθέτες και γνωστο- τέρους μαέστρους τῆς 'Αμερικής.

—Τό προσωπικόν τῆς εταιρίας «Μέ- τρο Γκόλντουν» προετοίμασε μιὰ εύχारी- στη έκπληξη στον Κλάρε Γκράιμπα, όρ- γανώνοντας μιὰ μικρή γιορτή γὰ τὰ γενεθλιά του. 'Ετσι, ό- ταν ό άσπρη έφθασε στο στούντιο τὴν ήμέρα τών γενεθλίων του, τόν ώδηγησαν σὲ μιὰ έξέδρα ετομασμένη έκπληξης γι' αυτόν, στην οποία τόν περιέμενε ένα μεγαλοεργαστήριο γλύ- πσιμα. Γύρω από τó γλύπσιμα, έπάνω στο όποιο ήταν γραμμένες ή εγ- χές τού προσωπικου, άψήχων τοποθετημένα διάφορα διασκεδαστικά όδρα σχετικά με τὴς δύο πανιες τού Γκράιμπα: τó κνήνη και τὴν σκοτοβόλη. Μεταξύ τών άλλων ήταν και μιὰ παλαιού συστήματος χα- λασμένη φωτογραφική μηχανή, ένα παιδιάκιτο τουφεκάκι κ' ένα σκοροφαγομένο κεφάλι άρουάας γιὰ νά τó χρησιμοποιήση ως τρέ- παιον! 'Ο Γκράιμπα έδῆλωσε ότι ποτέ του δέν έόρτασε όραιότερα τὴν έπέτειο τών γενεθλίων του.

—'Η νέα ταινία τού Τζών Τζάιμπερτ διαδραματίζεται ός έπί τó πλείστον στὰ ήθη ενός ούρανοξύ- στον υπό κατασκευήν. Γι' αυτόν τόν λόγο ώλόκληρο τó προσοικου τῆς ταινίας, από τούς ήθοποιούς ως τόν τελευταίο μηχανικό, ίτε- βλήθη προηγουμένως σὲ ειδικό έ- ρωτηματολόγιο. 'Ίδου μερικὲς από τὴς κυριότερες έρωτήσεις:

—Σὰς καταλαμβάνει ώλλυγος ή- ται βρισκόμεσθε σὲ μεγάλη ήγη;

—Τὰ νεύρα σας άντέχουν ν' ά- κουίτε έκά πολλήν ώρα και από μι- κρή απόστασι τόν ήχο ενός ήλε- κτρικου τριτανου;

—'Εχετε εύσταθη ίσορροπίαν; Κι' εκεινοι άκόμα πού άπαντή- σαν ίκανοποιητικώς σ' αυτές τὴς έρωτήσεις, ίπεβάλλοντο δογμα- στικώς και στην έπιτακτο πιστο- πώηαι τών λεγομένων τους και ό- τε μόνον τούς προσελάμβανον ό- ριστικά. 'Η εταιρία «Μέτρο» άσφάλισε ιδιαίτερώς τὴς ζωὲς όλων όσων λαμβάνουν μέρος σ' αυτή τὴν επικίνδυνη ταινία, γιὰ συνολικόν ποσόν ενός εκατομμυρίου δολαρίων.

—'Ο Ουώλτερ Σαύστον, ό οποίος παίζει τόν ρόλον κυβερνήτου ήτε- ρογίου στην ταινία «Ο ήρωομείτο τού βοθου», έξερει από ναυτικά όσο κ' ένας πραγματικώς άξιωματικώς τού ναυτικου, ό δὲ Ρόιμπερτ Μογ- κ

κα τού ρολογιου, πού έδειχνε τὴν ταχύτητα, και τὴ μικρή βελόνα του, πού έτρειμε και προχωρούσε σ' έναν άπιστευτο αριθμό... Αυτό τó ρο- λόι τού φαινόταν σαν ένα θερμομετρο πού έδειχνε τόν πορετό του.

—'Επειτα, είδε πάλι τὴν ίδια βελόνα νά στέκεται σιγά-σιγά και νά γυρίζη στασιμαδικά πρὸς τὰ πίσω, δείχνοντας όλο και πού μικρούς αριθμούς: 120... 90... 80... 70... 'Ο πορετός έπεφτε. Σὲ λίγο, ή βο- λίδα τού Ρενέ σταμάτησε απότομα στο τέσμα.

—'Ο «φερορτιμαν», κάταστρος από τὴ σκάνη, πήδηξε άμέσως έξω από τ' αυτοκίνητο μ' ένα σαρόνιο χαμώγελο στὰ χείλη. 'Ο κόσμος έξάλλο από τόν ενθουσιασμό του, είχε κατεβή από τὴς κεκίδες και τόν ήτωκαρηνάγε. Μά ό Ρενέ δέν πρόσεξε στο θρίαμβό του. Τά μά- τια του κίπταζαν ειρηνικά τó κωτάχλομο πρόσκω τῆς γυναίκας του, πού έτρειμε άκόμη από τó φρόβο της. 'Ο Χάρνι Μορβάν, κίτρινος σαν πεδαμένος, είχε σάηρει τó κεφάλι κ' άπέφυγε ν' άντικρύσει τó βλέμ- μα του. Είχε ταπεινωθή μπροστά του γιὰ πάντα...

—'Ο Ρενέ τότε άγκάλιασε με τó στιβαρό χέρι του τὴν τρελλή 'Ελιά- να και τὴν φίλησε παρόμορα στο στόμα. Καταλάβαινε ότι ήταν πάλι δικαί του, γιαι ή 'Ελιάνα είχε περάσει τὰ λευκά μπράτσα τῆς γύρω στο λαμό του κ' έκλαιγε τώρα μ' άναφυλητά άπάνω στο στήθος του.

—'Ο Ρενέ είχε «σπάσει» τó ίδιο του τó ρεκόρ, άάμη και στον έρω- τα. 'Ηταν ό νικητής!...

ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

κώμεν, ό πρωταγωνιστής στην ίδια ταινία, είχε έφεδρος άξιωματι- κώς τού άμερικανικου ναυτικου. Κι' οι δύο δηλαδή ήθοποιοι βρισκονται στο στοιχείον τους.

—Γιὰ τὴν ταινία τού Τζών Τζάιμπερτ πού άναφέρουμε παραπάνω, χρησιμοποιήθηκαν περισσότεροι από δύο χιλιάδες τόννοι χάλυθος, ό όποιοι διετέθησαν άποκλειστικώς και μόνον γιὰ τὴν κατασκευήν τών σκελετών τού ούρανοξύστου.

—Μερικὲς άμερικανικὲς έφημερίδες άνήγγειλαν τούς άοραθόνες τῆς ώραιας 'Εστελλάς Τάηλντ, τῆς πρώην συζύγου τού πνιμάχου Ντέμπεσέ με τόν Τζών Βόρμπερτον. 'Η 'Εστελλά όμως διεφύγει κατηγορηματικώς τὴν είδησι, λέγοντας:

—'Αν σκεφτώ νά Ξαναπαντρευτώ, ό μόνος άνδρας πού θά θελή- σω νά πάρω είναι ό πρώην σύζυγός μου!

—'Ο Ραμόν Νοβάρο προσιζει ιδιαίτερώς τὴν ώραία του φρονή.Κα- θε φορὰ πού πρόκειται νά τραγουδήση, κάνει εισπνοὲς άιμου γιὰ νά άνοίξη ό λαμός του και ύστερα από κάθε τραγουδι, τυλίγει προφυλα- κτικά τόν λαμό του με μιὰ μάλλινη έσάρτα.

—'Ο Αή Τράου έχει ιδιαίτερες άδυναμια σὲ μιὰ γροίφα ρεμιοιτίλι- κά του και σὲ όλες του τὴς ταινίες, στις όποιες παίζει, χρησιμοποιεί πάντοτε τὴν ρεμιοιτίλικα αυτή.

—Μόνον αυτή με βολεύει! έδῆλωσε στο διαμαρτυρόμενο σκηνοθέ- τη του. Με μεγάλη δὲ δυσκολία παραδέχθηκε νά τὴν στείλουν τούλά- γιστος στο καθαριστήριο γιὰ νά φύγουν τὰ ίζητη τῆς πολυτελούς ζω- σέως τῆς.

—'Η κοινωνομάλισσα Κλάρα Μπού παρ' όλίγον νά είχε προσ- θέσει έναν άκόμα άνδρα στον κα- τήλογο τών κατά καιρούς συζύ- γων τῆς, αν δέν τύχαινε ένα άπό- γειμα νά κλείση τó ληξιαρχικό γραφείο γύμνωσ νοριτερα από τὴν σηηηισμένη ώρα. 'Ο άτυχής αλ- τός ήηητός ήταν ό Μπόου Σαβάλ- ης, ό όποιος πρὸ έξη ετών είχε ερωτευθή τόσο τρελά τὴν Κλάρα Μπού, ώστε ένα άπόγευμα τὴν ρώτησε, χωρὶς περιστροφές, αν θέλει νά γίνει γυναίκα του. 'Η Κλά- ρα δέχθηκε προθύμως και οι δύο ερωτευμένοι δίχως χρονοιηθή έ- κίνησαν γιὰ τó ληξιαρχικό γρα- φείο γιὰ νά δηλώσουν τούς γά- μους των.Γιὰ τὴν τύχη τους όμως έφθασαν πολύ άργά! Πρὸ δέκα λεπτόν τó γραφείο είχε κλείσει.

—Τὴν επομένη είχαν και οι δύο μετανοήσει γιὰ τὴν άπερισκεπη ή- άπορασί τους κ' έτσι αυτός ό γάμος δέν έγινε ποτέ!

—'Ο Έρνέστ Τριουίξ δηγείται ένα χαριτωμένο ανέκδοτο πού τού συνέβη όταν έπαιζε σὲ μιὰ βοθη ταινία κατά τὴν έποχή τού πολέμου.

—'Η ταινία αυτή ήταν πολεμικῆς ύποθέσεως και ό Τριουίξ είχε ρόλο 'Αμερικανου... λοχιου. 'Ενα μεσημέρι έφυγε από τó στούντιο γιὰ νά γευματίση σ' ένα γειτονικό έστιατόριο και, γιὰ νά μὴ χάσει- μήση, δέν έβγαλε τὴ στολή του.

—Στὸν δρόμο συναντήθηκε ξαφνικά μ' ένα στρατιωτικό άπόστα- σμα πού τó ώδηγούσε ένας νεαρός άνθυπολοχαγός.

—'Ο Τριουίξ, φυσικά, παρέμεινε νά κάνη στο σήμμα, κ' αυτό έ- θήμασε έξαιρετικά τόν νεαρό άνθυπολοχαγό. Σταμάτησε άμέσως τόν Τριουίξ και τόν ρώτησε τó όνομά του και τó λόγο του.

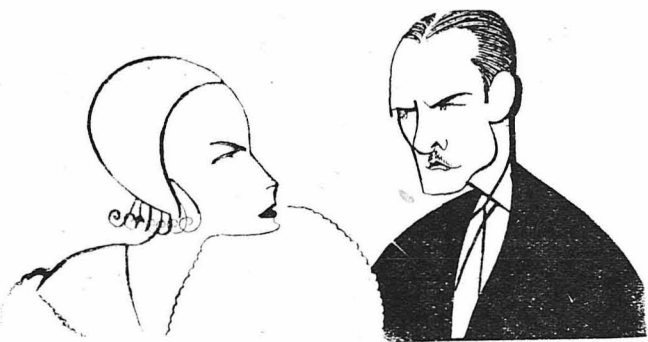
—Μά δέν είμαι στρατιωτής... δοκίμασε νά διαμαρτυρηθή ό άτυ- χής ήθοποιός.

—Και τότε πὸς περιφέρεσαι μ' αυτή τὴ στολή.

—Προτού ό Τριουίξ προηήσῃ νά δώσει τὴς σχετικὲς εξηγήσεις, ένας θεριώσιμος λοχιος πετάχθηκε και έλεγε:

—Κατόσκοπος θά είναι, ό άρχησί!

—Αυτό έφθασε γιὰ νά σύλληφθῃ ό ήθοποιός. 'Ο άνθυπολοχαγός μάλιστα έπομάσθηκε νά τόν στείλῃ στο φρουραρχείο γιὰ νά περάση από στρατοδικείο, όταν γιὰ καλή του τύχη έτυχε νά διαβαίη εκείνη τὴ στιγμή ένας γνωστός του, ό όποιος έτρεξε νά τόν σώση από τὴν δύσκολη θέσι. Μολαταύτα ό άξιωματικώς δέν ήθελε ν' άφήση ελεύ- θερο τόν Τριουίξ παρὰ μόνον όταν τόν έβεβαίωσε πὸς, όταν κυκλοφο- ρει με στολή, θά χωρετά όλους τούς στρατιωτικους πού θά συναντά στον δρόμο.



'Η Γκρέτα Γκάρμπο και ό Κόνραντ Νάγκελ στην ταινία «Τό Φίλημα».